

skal skaffe sig en Farve, som er forstjellig fra den, som man betegner som Meierismørrets almindelige Farve eller Handelsfarve, og dette er noget ganske Andet. Jeg tror, at den ærede Minister i alt Fald i Fjor havde den samme Opfattelse af Paragrafen, som Kommissionen oprindeligt havde, men det maa virkelig afgjøres, om en Fabrikant eller Handlende kan dømmes efter denne Lov for at have solgt ufarvet Kunstsmør. Naar han fremstiller Kunstsmør, og ikke dertil bruger Farve, men han fremstiller det med Naastoffets Farve, kan han saa dømmes i Henhold til Lovforslagets § 7? Der maa gives et absolut klart Svar derpaa, og efter min Mening vil Svaret afgjort være Nei; thi kommer man bort fra dette, vil man se, at saa er Kravet i Henhold til § 7 langt videregaaende, saa hviler al den Tale, som kom fra det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup), om, at Kunstsmørret tilvaner sig Natursmørrets Farve, fuldstændig i det Blaa og har ingen Steder hjemme. Nei, Fordringen er den, at man vil tvinge Kunstsmørret til at antage en Farve, som ikke tilhører Kunstsmørret, altsaa tvinge det til at antage en unaturlig Farve, og det er en helt anden Fordring, der her dukker op. Det maa vi absolut tage Vare paa; thi de Herrer ville se, at ligesom de ved Blandingsparagrafen vare ved at føre os ind paa en formentlig Indrømmelse, og derved kom til en Skjærpelse, saa tilsniges — jeg mener ikke dermed en tilstøttet Handling — men man sniges der ind paa det, som man andre Steder har værget sig imod, nemlig at paahyde Kunstsmørret en bestemt Farve, hvad enten det skal være rødt eller blaat. Er den Fortolkning rigtig, vil det sige det Samme som, at Fabrikanten eller den Handlende ikke kan sikkre sig uden derved, at han giver Fabrikatet en eller anden grel Farve, han vælge nu en hvilken som helst. Men dette forudsætter jeg, kan ikke være Meningen. Jeg sagde om den Paragraf forleden Dag, at den vilde Domstolene ikke være i Stand til at domme efter. Det er nu ogsaa indrømmet, idet det er gjort gjældende, at man maatte have et sagtyndigt Skjøn, og dette sagtyndige Skjøn skulde være et Skjøn af Handelsmænd og Landbrugere. Jeg henstiller til ærede Medlemmer, om dette vilde være tilraadeligt. Hvilke Garantier havde man for, at det Skjøn, som saaledes fremkom, i Virkeligheden var et upartist Skjøn; i en Sag som denne, hvor Interesserne brænde og staa stik imod hinanden, ville Garantierne i saa Henseende være meget svage. Enten maatte man aldeles opretholde dette, at Fabrikanter og Handlende vare fuldstændig sikke, naar de

ikke farvede deres Kunstsmør, eller ogsaa gaa en anden Vej, og det var den at bestemme en Standardprøve, saaledes som der blev sagt, paa Meierismør, der maatte, saaledes som det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard) antydede, gives et Spillerum, udenfor hvilket Kunstsmørret havde at bevæge sig. Det var den anden Vej. Men saaledes som Paragrafen her foreligger afværet, enten som Regjeringen eller Mindretallet har foreslaaet, er det en Paragraf, som jeg antager umuligt kan vedtages og blive gjældende Lov, thi den fører os ud paa den rene Vilkaarlighed.

Den høitærede Minister udtalte sig angaaende Statslaboratoriet. Tankegangen er her noget Tilsvarende til det, jeg før nævnte. Naar Udvalget har været enigt om at forudsætte, at disse Undersøgelser ske paa et Statslaboratorium, er det for at undgaa nogen Frygt for, at en ensidig Betragtning skal gjøre sig gjøre sig gjældende. Jeg sigter ikke til det Laboratorium, som den ærede Minister nærmest tænker paa, for nogen Tendents i saa Henseende. Men det vil ikke kunne afgive den Garanti i den offentlige Mening for at give upartiste Kjendelser, som et Statslaboratorium. Jeg henstiller derfor til den høitærede Minister, at han benytter de forhaandenværende Statslaboratorier, indtil vi kunne faae et Laboratorium, der særlig skal beskæftige sig med disse Anliggender. Den ærede Minister mente, at den Form af Foustager for Oleomargarin, som jeg har antydet, ikke lod sig gjøre. Det er selvfølgelig ligeegyldigt, hvilken Form man benytter. Kun Et tror jeg, at Udvalget er enigt om, nemlig, at den Foustage, som skal bruges til Oleomargarin, ikke bør gives en Form, som gjør den særlig kostbar. Thi Oleomargarin er jo af disse tre Stoffer det billigste og har derfor mindst Raad til at bruge en kostbar Emballage. — Den ærede Minister udtalte en Slags Bebreidelse til Udvalget og særlig til mig som dets Ordfører for, at jeg ikke havde meddelt eller aftrykt en Fortegnelse over de Straffesager, som have været førte angaaende Smørloven af 1885. Jeg blev noget overrasket ved at høre denne Bebreidelse fra den høitærede Minister, og jeg har ventet, indtil jeg havde set hans Ord i Tidenden, for at være sikker i saa Henseende. Det staa virkelig saa, at den ærede Minister har forudsat, at den Fortegnelse, han har sendt os angaaende disse Straffesager, skulde være trykt i Udvalgets Betænkning. Det forbauser mig i allerhøieste Grad. Jeg havde ved 1ste Behandling Anledning til at udtale mig om den